

קראו לה שו - היו לה פני בובה - כישרון ושכל...

היא משכה תשומת-לב בכל מקום: ברחוב דיזנגוף, בכיכר פיקאדילי, ב־ שדרה החמישית. הקומה התמירה, השערות הבלונדיות, הפה הבולט שהזכיר את ג'ולי קריסטי, הלבוש שהיה תמיד מיוחד, ה־ צבעים המרתקים.

היא נחרתה בזיכרון. מי שהכירה, לא שכח אותה. לא את יופייה, לא את אופייה. שמה היה שושנה רייך. הכל קראו לה שו.

לפני שבע שנים, הקדיש לה העולם הזה שני עמודים — אותם העמודים כמו השבוע, עם אותן התמונות, הכותרת היתה: „הנערה שהיה לה הכל.“ ואכן — היה לה הכל: יופי, שכל, רמה אינטלקטואלית, כישרונות בכמה שטחים. סיפר אז „העולם הזה“:

החודש נערכים בכל רחבי אמריקה תע-

הנערה

שהיה

לה

הכל

דוכות וירידיים במיסגרת חודש הים התיכון. מציגות שם כל מדינות הים התיכון מה שיש להן להציג. וגם אנחנו.

ישראל תציג בין השאר באטיקים, בדים מודפסים ביד, שהם גם ישראליים וגם ים־ תיכוניים: מלאים בצבעי שמש וים ואדמה וחול. אבל על מנת שיבינו יותר טוב את המוצר הישראלי הזה, ציפנו אליהם מוצר נוסף: את הנערה שציירה אותם, כדי שתצייר אותם לעיני הקהל. וכך, בזכות בדיה הנפלאים, הוטסה לארצות־ הברית נערה בשם שושנה (שוֹ) רייך.

השושנה הייצוגית הזאת היא דבר מיוחד במינו: הנערה־שישלה־הכל.

כמו שאפשר לראות בתמונות. הפרצוף שלה בסדר גמור. פני־בובה יפים, אמ־ תיים, אבל עם הבעה רגישה של בנאדם. מתחת לשיער הבלונדי שלה יש לה אפילו שכל. זה די שימושי, כשלומדים באוניבר־ סיטה, ומביא לה ציונים מצויינים, פרט לסטאטיסטיקה.

כלב

שהוא כלבה

ה וְךָ מכל המעלות המשובחות האלה, שהיו מספיקות לשלוש חתיכות, בערך, הבחורה הזאת יודעת גם לצייר. היא למדה בארץ, ולמדה בפאריס, שם קיבלה פרסים עבור המודעות של מארטיני. היא נמנתה עם חוג האמנים המצומצם, המתלקט מכל העולם ללמוד באנגליה אצל אוסקאר קוקר־ שק, הצייר הגדול.

שושנה מדגימה את בדי הבאטיק שציירה בעצמה